

чтв собі знов 1/2, 3/4, ать суми, яку удалось-бы выхлопотати для „Заведенія“.

А тимчасомъ насіли въ Петербургъ та-кож о. Ів. Наумовичъ и п. В. Площанскій, вы-правленій въ Москву съ великими почестями съ стороны новихъ своихъ друзей.

Тільки п. Савеліну знов не біло и не пілось. Въ него на гадці було заодно бдіне, Михалками зруйноване, а віртеліями до сорочки оббране „Заведеніє“.

Въ тыждень по прїїзді въ Петербургъ найшовся п. Савелія съ случаємъ въ одній шаршій, веселій товаристві, въ котрій заставъ о. Івана, окруженого русскими лицами, и п. Венедикта, обохъ въ найбільшій безжурности и веселости.

Въ тыждень по прїїзді въ Петербургъ найшовся п. Савелія съ случаємъ въ одній шаршій, веселій товаристві, въ котрій заставъ о. Івана, окруженого русскими лицами, и п. Венедикта, обохъ въ найбільшій безжурности и веселости.

Въ тыждень по прїїзді въ Петербургъ найшовся п. Савелія съ случаємъ въ одній шаршій, веселій товаристві, въ котрій заставъ о. Івана, окруженого русскими лицами, и п. Венедикта, обохъ въ найбільшій безжурности и веселости.

Въ той хвилі якийсь духъ овмше обінявъ

п. Савеліна. Огъ мавъ підъ рукою документи п. к. Суду Тернопільского яко торговельного зъ дня 20 марта 1882 р. до ч. 3986 и зъ 17 липня 1883 р. до ч. 8588, въ котрыхъ стоило, що „Заведеніє“ посідає въ Тернополі и Подольскихъ зарезисторану елізію торговельну, котра займаєся зарезисторану елізію торговельну, котра займаєся торговельно збѣжа та господарскихъ заардѣвъ, и посідає свои магазини.

Якъ бачимо зъ того, п. Савелія выдумавъ дійстно одній выхѣдъ въ дуже трудной ситуаці, а діло задумане було въ заснові зовсімъ розумне, практичне и солидне.

Але такожъ и зъ стороны самого „Правленія и Совѣта“ товариства Югозападныхъ зѣль-ныхъ дорѣгъ грозило маленьке „прешитотвіє“.

Очевидно, кажу, ось она. Я ждавъ лише, щоби ты мені дала часу.

— То давай же разъ си сюда! Не знаешь, що кожда хвилія дорога? Але на що бнъ шле медицину, коли прецінь знає, що хвороба невылѣчима?...

— Надѣ! Мортимере, ты не знаешь, що ты говоришь, йй Богу, якъ та дитина! Коли-бъ ты — — Що я бачу: що година ложечку бѣт кави! Що година! ложечку! Якъ коли бъ мы цѣльній вѣкъ мали передъ собою на ратунокъ дитини!

— Ахъ, Мортимере, скоренько! Дай бѣднѣткови велику ложку повну що пѣвъ години!... Охъ, дитинѣ треба и белладонн, то знаю, — и аконіту! Подай, Мортимере! Охъ, нѣ, я сама то зроблю, ты нѣчо на тѣмъ не розумѣеша...

— Чоловіче, чи пѣчь засушена? — Нѣ. — Чи я не гадала! Иди, прошу тебе, скоренько засуви руру, въ хатѣ студнѣ.

— Я засунову и гнотъ засунову. Жѣнка зновъ будить: — Мѣя дорогій, тобѣ чей не було-бы не-

— Мортимере, не сиди тамъ, зъ холоду омерти набавишся! Иди до лѣжка!

Тільки-що я хочу укладатися, а она: — Прощу тебе, дай по дитинѣ ще разъ лѣкарства!

Я давъ, — лѣкарство було на розбудженъе доброго гумору въ дитинѣ. Потѣмъ я лѣгъ, а жѣнка роздягла дитину и почала на воѣ боки натирати гусячимъ смальцемъ.

— Мортимере, я чую тутъ протягъ. Нѣчо не може такъ шкѣдити въ оѣй хорѣбѣ, якъ протягъ. Прощу тебе, поставмо лѣжечко коло печи!

Я се зробивъ, и ледви засуновъ, заразъ зновъ мусявъ вставати лагодити окладъ зъ льняного сѣмени дитинѣ на груди.

— Мортимере, я чую тутъ протягъ. Нѣчо не може такъ шкѣдити въ оѣй хорѣбѣ, якъ протягъ. Прощу тебе, поставмо лѣжечко коло печи!

— Мортимере, я чую тутъ протягъ. Нѣчо не може такъ шкѣдити въ оѣй хорѣбѣ, якъ протягъ. Прощу тебе, поставмо лѣжечко коло печи!

себѣ бѣтъ поодинокихъ членѣвъ повномѣтѣ на зѣльничель „коммерческой сѣлки“ съ предстан-теліями „одного изъ иностранныхъ банковъ“ а заключивъ договоръ съ п. Савеліномъ.

Тільки-жъ тутъ не треба тревожитися и може думати, що нашъ ходатай подѣляясь такъ дійстно хлѣбъ страшибѣ, небезпечибѣ операціи.

ДОПИСИ.

Отъ Золочева.

Якъ уже въ одній въ попереднихъ чч. „Дѣла“ була згадка, бѣбулося въ Ляцкѣмъ коло Золочева въ недѣлю по Успенію Пресв. Богородицѣ т. е. дня 29 л. серпня с. р. освиченъе новой церкви.

Въ статьи той знаходится такой уступъ: „О. Пачовскій позволилъ себѣ выступити противъ „Пролома“ въ томъ именно сѣлѣ, гдѣ, благодаря религіиному направлению „Науки“ о. Наумовича и нашей газеты построили громадине въ теченіи двохъ лѣтъ величавую церковь и то безъ всякой принудительной конкуренціи, гдѣ народъ скопился бы въ огонь за духовенствомъ, гдѣ прерѣваются такіи идеи, якіи обнаружилися въ Добровлянахъ и Якубовой Волѣ и гдѣ съ наибольшимъ негодованіемъ отымаются о похоронахъ Нарольского; словомъ тамъ, гдѣ благодаря „Пролому“ (уже на першій мѣсци) и „Науцѣ“ глубоко вкоренена въ народѣ любовь и преданность для своей церкви и вѣры и гдѣ та церковь считається не лишь религіиною но также и народною крѣпостію“.

Въ статье той знаходится такой уступъ: „О. Пачовскій позволилъ себѣ выступити противъ „Пролома“ въ томъ именно сѣлѣ, гдѣ, благодаря религіиному направлению „Науки“ о. Наумовича и нашей газеты построили громадине въ теченіи двохъ лѣтъ величавую церковь и то безъ всякой принудительной конкуренціи, гдѣ народъ скопился бы въ огонь за духовенствомъ, гдѣ прерѣваются такіи идеи, якіи обнаружилися въ Добровлянахъ и Якубовой Волѣ и гдѣ съ наибольшимъ негодованіемъ отымаются о похоронахъ Нарольского; словомъ тамъ, гдѣ благодаря „Пролому“ (уже на першій мѣсци) и „Науцѣ“ глубоко вкоренена въ народѣ любовь и преданность для своей церкви и вѣры и гдѣ та церковь считається не лишь религіиною но также и народною крѣпостію“.

цімально яко-такое розбудженіемъ. Шановъ бнъ въ рукахъ надѣлося въ порѣжъ на хлѣбѣ, читали они русскій книжки, читали „Дѣла“ „Батьобшачену“, подѣлялося и „Пролому“.

Тимчасомъ оно такъ не було, рѣчь „наша ма“ выказано ясно, якъ на долоні, що тѣмъ вкорѣнена въ народѣ любовь и преданность для своей церкви и вѣры. А що-жъ вы на вѣрскій и Багриновичъ? Чого-жъ вы чертъ лѣтъ кѣльканадать пресидѣли въ Ляцкѣмъ дѣр-нѣськѣ съ загненными руками? Ты вѣрскій мусявъ знати, що выйде колѣсь „Пролому“ котрый замѣсть насъ глубоко вкоренити въ нашихъ парохіянхъ любовь и преданность для церкви и вѣры. Ба, але-жъ особяно вы, о Богачевскій, що перебуваете въ тухотнѣхъ сторонѣхъ, испытаете може и насъ та вѣр-жете: „На що той комитетъ въ Ляцкѣмъ много выходивъ коло будовы церкви, станова на нарады, списувать протоколы, мѣлѣ ка-вы, вѣвъ переписку съ властима, питали будову и т. д. коли „благодаря религіиному направлению „Пролома“, громадине могла вѣстроити тую величаву церковь?!”

— Очевидно, кажу, ось она. Я ждавъ лише, щоби ты мені дала часу.

— То давай же разъ си сюда! Не знаешь, що кожда хвилія дорога? Але на що бнъ шле медицину, коли прецінь знає, що хвороба невылѣчима?...

— Надѣ! Мортимере, ты не знаешь, що ты говоришь, йй Богу, якъ та дитина! Коли-бъ ты — — Що я бачу: що година ложечку бѣт кави! Що година! ложечку! Якъ коли бъ мы цѣльній вѣкъ мали передъ собою на ратунокъ дитини!

— Ахъ, Мортимере, скоренько! Дай бѣднѣткови велику ложку повну що пѣвъ години!... Охъ, дитинѣ треба и белладонн, то знаю, — и аконіту! Подай, Мортимере! Охъ, нѣ, я сама то зроблю, ты нѣчо на тѣмъ не розумѣеша...

— Чоловіче, чи пѣчь засушена? — Нѣ. — Чи я не гадала! Иди, прошу тебе, скоренько засуви руру, въ хатѣ студнѣ.

— Я засунову и гнотъ засунову. Жѣнка зновъ будить: — Мѣя дорогій, тобѣ чей не було-бы не-

— Мортимере, не сиди тамъ, зъ холоду омерти набавишся! Иди до лѣжка!

Тільки-що я хочу укладатися, а она: — Прощу тебе, дай по дитинѣ ще разъ лѣкарства!

Я давъ, — лѣкарство було на розбудженъе доброго гумору въ дитинѣ. Потѣмъ я лѣгъ, а жѣнка роздягла дитину и почала на воѣ боки натирати гусячимъ смальцемъ.

— Мортимере, я чую тутъ протягъ. Нѣчо не може такъ шкѣдити въ оѣй хорѣбѣ, якъ протягъ. Прощу тебе, поставмо лѣжечко коло печи!

Я се зробивъ, и ледви засуновъ, заразъ зновъ мусявъ вставати лагодити окладъ зъ льняного сѣмени дитинѣ на груди.

— Мортимере, я чую тутъ протягъ. Нѣчо не може такъ шкѣдити въ оѣй хорѣбѣ, якъ протягъ. Прощу тебе, поставмо лѣжечко коло печи!

— Мортимере, я чую тутъ протягъ. Нѣчо не можетъ такъ шкѣдити въ оѣй хорѣбѣ, якъ протягъ. Прощу тебе, поставмо лѣжечко коло печи!

